

Frankfurt, uden at have indflydelse på det, der besluttet i Frankfurt. Det er situationen i dag. Hvis vi er med i euroen, sidder Nationalbanken med i Frankfurt, og for første gang siden 1982 har Nationalbanken så indflydelse på den pengepolitik, der skal føres, og som Danmark er underlagt. Det kalder jeg at udvide sine indflydelsesmuligheder.

Frank Dahlgaard (UP):

Afslutningsvis må jeg spørge ministeren, om ministeren har kendskab til, hvor mange renteændringer gennem de sidste 10 eller 15 år den danske nationalbank har foretaget i den ene retning eller i den anden retning, uden at der forud har været en ændring fra Bundesbank.

Det spørgsmål stillede jeg faktisk til ministeren, jeg tror, det er et år eller to siden, som et skriftligt spørgsmål. Svaret kom skriftligt, og det viste, at der var ganske mange forandringer også i de senere år, hvor den danske nationalbank havde ændret på sine udlånsrentesatser over for de private banker i Danmark og dermed på egen hånd ændret renteniveauet.

Så det er ikke rigtigt, når ministeren siger, at vi rent faktisk er tvunget til og nødt til bare at følge Bundesbank, nu Den Europæiske Centralbank, og at vi ikke har en selvstændig rentepolitisk frihed. Det har vi. Ministerens eget svar, som næppe er mere end 2 år gammelt, modsiger ministeren i dag.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Til hr. Frank Dalgaard: Det er fuldstændig korrekt, at der selvfølgelig er situationer, hvor den danske nationalbank reagerer på renten, uden at det først er sket i Frankfurt. Et eksempel: I september 1998 var der pres på det finansielle marked på grund af Sydøstasienkrisen og Ruslands situation. Alle de kommende 11 eurolande havde fuldstændig stabile valutaer, selv om de ikke var blevet til eurolande endnu, men der var pres på den danske krone, og derfor måtte Nationalbanken selvfølgelig hæve renten. Nationalbanken flytter nemlig renten for at kunne holde en fast, stabil valuta. Der ville Nationalbanken blive overflødiggjort, hvis vi var med i den fælles valuta. Den danske sikkerhed og stabilitet ville være langt større.

Til hr. Thulesen Dahl, som ikke fik svar lige før: Ingen kan sige, hvordan verden ser ud om

20 år. Hvis vi ser 20 år tilbage, hvordan så den så ud? Da devaluerede vi på fuldt drøn, inflationen var tårnhøj, renten var over 20 pct. Det er jo det, vi vil undgå. Alle landene i Europa har fundet ud af, at det er en meget, meget dårlig situation, og derfor skal vi samarbejde og hjælpe hinanden og lade være med at lave ting, som i virkeligheden bare er eksport af egne problemer til andre lande. Det er det, samarbejdet går ud på.

Formanden:

Hr. Frank Dalgaard. Sidste bemærkning.

Frank Dahlgaard (UP):

Ministeren må vel give mig ret i – for sådan er det rent faktisk, det fremgår af ministerens egen skriftlige besvarelse, som jeg refererede til før – at der også har været tale om selvstændige danske renteændringer fra den danske nationalbank i nedadgående retning, uden at Bundesbank eller Den Europæiske Centralbank har foretaget sig noget. Så det går ikke bare den ene vej, det går også den anden vej.

Jeg må konkludere sådan på det spørgsmål, jeg har stillet, at det er et ja til, at den danske nationalbank reelt set nedlægges som en selvstændig centralbank, hvis vi afskaffer kronen og går ind i euroen.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg er uenig med hr. Frank Dalgaard i den konklusion.

I efteråret 1993 er det korrekt at den daværende nationalbankdirektør, Erik Hoffmeyer, gradvis nedsatte den danske rente. Vi havde haft pres på kronen om foråret.

Det er da klart, at man selv skal bringe den ned, men det er jo hele tiden i forhold til den valuta, vi fører fastkurspolitik over for, og derfor er det jo den store valuta, der bestemmer, hvad det er den danske Nationalbank skal gøre, og det ved hr. Frank Dalgaard udmærket. Det er en fordel at sidde med ved bordet og være med til at bestemme.

Hermed sluttede spørgsmålet.